

Pinky manó kalandjai

Violet V. Vador

Szöveg és illusztrációk © Violet V. Vandor

Violet V. Vandor webcím:

<http://fairytale.5mp.eu/>

<https://violetvvandor.5mp.eu/>

E-mail cím: alettaro@yahoo.com

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem használható fel, nem reprodukálható, nem tárolható és nem továbbítható semmilyen módon, a szerző írásos engedélye nélkül.

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

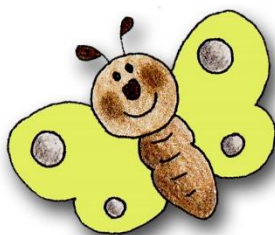
Webcím: www.helma.hu

**A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2022.**

PDF: ISBN 978-615-6424-48-8

Pinky manó kalandjai

Violet V. Vandor

Egy rakoncátlan kis manó, aki elszökött otthonról

– Szervusztok, gyerekek! Az én nevem Pinky, anyukám adta nekem ezt a furcsa nevet, pedig nem vagyok én rózsaszín, még csak nem is szeretem a rózsaszínt.

Manó vagyok, és Tündérhonból pottyantam ide a Földre. Ismeritek Tündérhont? Biztosan hallottatok róla. De nehogy azt higgyétek, hogy olyan jó ott lakni. De nem ám! Szörnyű dolgok történnek ott. Képzeljétek el gyerekek, Tündérhonban egy olyan manógyereknek, mint én vagyok, tanulnia kell!

Ugye még hallani is rossz? Kérdezem én tőletek: Mire jó az a sok tanulás? Ábécéskönyv? Minek az? Hiszen tudok én anélkül is beszélni! Varázskönyv, telis-tele varázstételekkel, amelyeket, mint szüleim mondták, ha álmomból felköltenek és megkérdezik melyik például a 26-dik varázstétel, rögtön fújnom kellene, mint szélnek a felhőt.

Ez valóságos manókínzás! Hát, köszönöm szépen, nem kérek belőle!

Úgy hallottuk ott fent Tündérhonban, hogy itt a Földön nagyon jó gyerekek lenni.

Azt mesélik, hogy itt a gyerekek egész nap csak játszanak, nem kell tanulniuk, a szüleik minden kívánságukat teljesítik, és van itt egy csodagép, amelyet komputernek hívnak.... És mi mindent lehet azon látni, pedig még varázstétel sem kell hozzá, csak egy gombot kell megnyomni. Ez igazán gyönyörű dolog lehet! Ott is hagytam azt a csúnya Tündérhont!

Elszöktem otthonról! Hogy mit mondanak majd a szüleim? Mit bánom én! Tudják meg, hogy engem nem lehet a végsőkéig varázstételek tanításával gyötörni. Ugye jól tettem, hogy hozzátok jöttem? Örültök nekem? Jippiiii! Én örülök, hogy itt vagyok! Alig várom, hogy körülnézzek, és azt tegyem, amit csak akarok. Aludni fogok délig, és milyen jó lesz, hogy nem kell majd megvetnem az ágyam!

De ni, csak! Ott látok egy kisfiút. Vajon mi az a kerek valami, ami után sza-

lad? Sose láttam még ilyet! Feltétlenül meg kell néznem, hogy mi az. Már rohannok is! Még beszélgetünk, jó? Pá gyerekek! Legközelebb elmesélem, hogy szórakoztam az első, Földön töltött napomon.

Első nap az emberek között

– Szia! Mit csinálsz itt, barátom? – szólította meg Pinky a labdázó kisfiút. A kisfiú tovább labdázott, nem válaszolt a manónak. Hogy is tehette volna, hiszen nem hallotta a hangját, és nem látta őt.

– Miért nem szólsz hozzám, te kisfiú? – kérdezte Pinky csodálkozva, és a labda elé állt.

Mivel a kisfiú nem látta Pinkyt, belerúgott a labdába, a labda pedig úgy telibe találta a manót, hogy lerepült fejről a szép, zöld sapkája, őt magát pedig a földre terítette.

– Miért nem vigyázol? – csattant föl Pinky, leplezetlen felháborodással.

Mivel a kisfiú most se válaszolt neki, Pinky feltápaszkodott, felvette a földről a sapkáját, leporolta, és újból a labda elé állt. Szólni akart a kisfiúhoz, amikor a magasból egy hangot hallott.

– Csillapodj! Hiába szólsz hozzá. Nem lát, és nem hall téged. Jobb lesz, ha félreállsz az útból, ha nem akarod, hogy a labda megint megüssön.

– Hogy, hogy nem lát és nem hall engem? – kérdezte elképedt hangon a manó, és épp idejében ugrott félre, mert a labda már repült is felé.

A kerítés tetejéről egy nagy sárga macska ugrott Pinky mellé.

– Gyere, kapaszkodj fel a hátamra! Menjünk innen, mert veszélyes egy labdázó kisfiú mellett időzni.

A manó felmászott a macska hátára, átölelte a nyakát, az pedig egy ugrással fenn termett a kapu tetején, onnan pedig a füves kertbe ugrott. Egy hirtelen mozdulattal lerázta Pinkyt a hátáról, aki belepottyant a puha fűbe.

– Mondd, ha a kisfiú nem lát engem, te miként látsz engem? – kérdezte kíváncsian.

– Úgy, hogy én macska vagyok. Én mindent látok, és sokat tudok. De te, hogy kerülsz ide? Neked nem itt a helyed! És miért szóltál ahhoz a kisfiúhoz? Nem tudtad, hogy nem szabad szólni egy földi gyerekhez?

De mivel Pinky nem szeretett tanulni, nem tudta, hogy mint Tündérhonból jött manónak, semmiképp sem lett volna szabad megszólítania egy földi gyereket. Ezzel a tetteivel megszegte Tündérhon egyik legfontosabb törvényét. Emiatt, amíg őszintén meg nem bánja, hogy elhagyta otthonát, és amíg valami jót nem tesz itt, a földön valakivel, nem mehet vissza hazájába.

A manó riadt szemmel nézett a macskára.

– És akkor most mi lesz velem? – szája majdnem sírásra görbült, de megemberelte magát.

– Gyere, mindjárt esteledik. Beviszlek a házba, és reggel majd kitalálunk valamit – mondta a macska, és megbökte gyöngéden az orrával, majd megindult a ház felé. Pinky utána kullogott. Már nem úszott annyira a boldogságban, mint amikor a földre ért, de azért még nem veszítette el reményét. Rándított egyet a vállán, mint akinek nem számít, és besurrant az ajtón, a macska után. Tenyerét belemártotta a macska tejes tányérjába, és jót ivott a langyos tejből.

– Holnap minden rendben lesz!
– nyugtatgatta magát, majd a macska mellé bújtt, és azonnal álomba szenderült.

A piros szalag

Reggel nagy zajra ébredt Pinky. A házigazda öt éves kislánya szaladgált izgatottan a szobában.

– Anya, nem találom a piros szalagot! Jaj, hova is tettem?

– Piros szalagot? – ugrott talpra, erre a vörös macska.

– Gyere gyorsan! – mondta Pinkynek. – Tűnjünk innen!

– Miért, mi történt? – kérdezte a manó álmosan pislogva, de azért szaladt a macska után, amikor látta, hogy az nyílsebesen kirohant az ajtón, és az asztal alá bújt.

– Hát, a piros szalag! Azt nekem szánták! Ki is ment a fejemből, hogy ma húsvét van. Minden ünnepnapon szalagot köt a nyakamba a kislány.

– Micsoda? – nevette el magát Pinky.

– Ne neved! – mordult rá a macska. – Csöppet sem mulatságos! Neked tetszene, ha szalagot kötnének a nyakadba?

– Már miért kötnének nekem szalagot a nyakamba, én fiú vagyok! – mondta komolyan a manó.

– Én is! – felelte a macska, de nem folytathatta tovább, mert a kislány rátalált, nyakon csípte, és vitte vissza a szobába.

– Gyere csak velem! Ma szépek kell legyünk. Reggeli után hímes tojást keressünk a kertben – mondta a kislány, s az ölébe ültette a macskát, majd fogta a fésűt és jól megtépte vele a vörös bundát.

– Úúúúúútálom a piros szalagot! – nyávogta el magát a macska, miközben tűrte, hogy a kislány a nyakára kösse a szalagot. Pinky mindezt az ajtó mögül leste.

– Na így, most már szép vagy! – mondta elégedetten a kislány. – Menjünk reggelizni!

Pinky elvigyorodott, amikor meglátta a macska nyakán a hatalmas piros masnit.

– Ne nevedd! – mordult rá megint a macska. – Reggeli után leszeded a nyakamról!

De reggeli után, a kislány megint megfogta a macskát, és vitte magával a kertbe. Pinky utánuk szaladt.

– Találtam két piros tojást! – kiáltotta boldogan a kislány, és a mellette levő kosárába tette a tojásokat.

– Itt is van egy pár! – kiabálta Pinky a macskának. – Miért színesek ezek a tojások? – kérdezte.

– A Földön színes tojást tojnak a tyúkok?

– Dehogya! – felelte a macska. – Húsvétkor a nyuszi megfesti a tojást, és elrejtí a bokrok alá. Így örvendezteti meg a gyerekeket.

– Érdekes – mondta a manó. – Kellemes szórakozás volt – nézett a kislány után, aki megfélemezve a macskáról, vitte megmutatni anyukájának a hímes tojásokat.

– Vedd már le ezt a szalagot rólam! – miákolta a macska. – Szorítja a nyakam! Pinky levette a szalagot, a macska pedig megkönnyebbülten nyújtózott ki a langyos tavaszi napsütésben.

A komputer

– Te Cica, hova viszi ezt a kislányt minden reggel az anyukája? – kérdezte Pinky egy reggel a vörös macskától.

– Óvodába – jött a válasz.

– Óvodába? – lepődött meg a manó a válaszon. – Hogy, hogy óvodába? Hát itt is járnak a gyerekek óvodába?

– Bizony, hogy járnak. Azután pedig iskolába mennek, hogy megtanuljanak írni, olvasni, számolni, és még sok más érdekes, fontos dolgot.

– Na, ezt nem jön, hogy elhiggyem! – hitetlenkedett Pinky. – Tündérhonban azt mesélték, hogy a földi gyerekeknek nem kell iskolába járniuk...

– Pedig hidd el, mert ez így van! – nevette el magát a vörös macska.

– Nehogy azt mondd, hogy azért jöttél ide, mert azt hitted, hogy itt nincs tanulás?

– Nem, dehogy! – füllentett zavartan a manó. – Én azért jöttem, mert látni akartam azt a valamit, amit komputernek hívnak.

– Ja, a komputer? Az tényleg érdekes dolog – mondta a macska. – Gazdasz-szonyunknak van komputere, azon ír gyönyörű meséket a gyerekeknek.

– Ír a komputeren? – nyitotta tágra Pinky a szemét. – Nem játszanak a komputeren?

– De igen, de nem csak játszani használják a komputert az emberek. Sok érdekes dolgot lehet ott látni és tanulni – válaszolta a cica.

– Megint csak a tanulás! – zsörtölődött a manó. – Inkább gyere, mutasd meg nekem azt a komputert! Most, hogy senki sincs itthon, szeretnék játszani egy kicsit.

– Ott van az íróasztalon – mondta a macska. – Megnézheted.

Mindketten odamentek az íróasztalhoz.

– Tessék, itt a komputer! – mutatott a cica az asztalon levő sötét üveges valamire.